

dens Forklaring af § 180, og særlig af Kernen i den, Indskudsbestemmelsen „mod Politiets Advarsel“, faar man rigtignok ikke det Indtryk, at det paa nogen Maade var Hensigten dermed at hævde Moralen over for de utugtserhervende Kvinder, men kun at træffe Bestemmelser for at hævde de sanitære Hensyn, drive de utugtserhervende Kvinder ind under Politiets Kontrol og den dermed følgende Lægeundersøgelse. Det var Øjemedet, som man med Forsæt udtrykte noget kludervorent. Det er jo ogsaa erkendt i den Betænkning, der blev afgiven af Sædelighedskommissionen, som havde den højtærede nuværende Højesteretsjustitiarius til Formand, at Loven udtrykker sig forkert, idet den ikke giver den virkelige Sandhed, som er den, at man derved søger at faa de utugtserhervende Kvinder ind under Kontrollen. Denne Bestemmelse skyldes med andre Ord kun sanitære og aldeles ikke noget moralsk Hensyn. Jeg bestrider ogsaa, at det kan have noget med Moralen at gøre, naar man begrænser sig til, som her, at ramme de Kvinder, som søge Erhverv ved Utugt. Thi naar man, som der før er talt om, og som jeg ikke skal komme ind paa, lader alle andre — Kvinder saavel som Mænd — gaa fri og frank omkring, som over for Moralloven ere fuldt saa skyldige som disse Kvinder, kan man ikke paaberaabe sig Moralen. Nej, lad os lade den blive hjemme, naar Tale er om § 180; denne Paragraf er en sanitær Bestemmelse og til Nød en Ordenspolitibestemmelse; men den hviler ikke paa noget som helst berettiget moralsk Grundlag. Det var den højtærede Ministers Indvending imod os, for saa vidt angik det moralske. Saa sagde han med Hensyn til det ordenspolitimæssige, at vi opgav Kampen ved at lade de nugældende Kontrolbestemmelser fare og saa kun satte § 1 op i Stedet. Maa jeg blot bemærke, at det er dog altsaa noget, den højtærede Minister maa erkende, at vi have sat noget op i Stedet. Det er derfor, jeg finder det uberegtiget af Ministeren at bebrejde os Negativitet. Man kan mene, at det er utilstrækkeligt, hvad vi have stillet op, men vi have dog gjort, hvad vi fandt rigtigt, for at stille noget op i Stedet for det, vi ryddede bort. Ministeren finder altsaa Bestemmelserne i § 1 og maaske ogsaa i § 2 utilstrækkelige, og siger, at det vil blive et dødt Bogstav. Ja, den Tale have vi hørt før, ogsaa fra Ministerbænken. Jeg tror ikke paa den. Vi have set, at andre

Lande kunne nøjes med lignende Bestemmelser, og vi have jo en Autoritet som Rigsadvokat Getz at støtte os til, og det faar ikke hjælpe, jeg tillader mig indtil videre at holde paa ham. Det vil ikke undre den højtærede Minister, at jeg gør det, thi han vil sikkert i alt Fald til en vis Grad dele min Opfattelse af Rigsadvokat Getz' store Betydning og store Forstand paa dette Omraade. For saa vidt vi, som den højtærede Minister mener, her kun staa over for Teorier, mener jeg, at Rigsadvokat Getz' Teori er tilstrækkelig begrundet. Der er jo desuden den store Forskel, at medens den højtærede Ministers Ordenspolitibestemmelser, de, der bestaa nu, kun ramme en lille Del af dem, der drive Utugt her i Landet, nemlig dem, der søge Erhverv derved, saa rammer denne Bestemmelse alle; den rammer ikke blot Kvinder, men ogsaa Mænd, ikke blot de Kvinder, der søge Erhverv ved Utugt, men ogsaa dem, der kun enkelte Gange give sig af med sligt. Den rammer i det hele Livet paa offentlige Steder, hvor enhver af os skal have Lov til at færdes uantastet. For saa vidt lægger den større Magt i Politiets Haand end det nu bestaaende. Det maa stadig fastholdes, hvor ringe en Brøkdæl af dem, der endog søge Erhverv ved Utugt, som i Virkeligheden rammes af de bestaaende Ordensbestemmelser. Man er jo — skønt det ikke er muligt at sige noget bestemt derom — saa temmelig enig om at anslaa det til $\frac{1}{10}$ af de i Virkeligheden utugtserherværende Kvinder, det lykkes Politiet at indfange, og det er kun dem, de nuværende Bestemmelser ramme, medens vore ramme alle dem, der komme offentligt frem med det. Naar saa Ministeren i Tilslutning til sine Førgængere udmalede for os, at der kan foregaa mangfoldige Ting mellem en Mand og en Kvinde paa Gaden, som ingen vil se, og som ikke rammes af § 1, saa siger jeg: Saa lad det hvile, saa lad det blive en Sag mellem de to. Ere ikke andre blevne krænkede og forargede, er Ulykken ikke større; det er ogsaa kun vor Mening at ramme de værste og skrigende Tilfælde, hvor uvedkommende krænkes og drages ind deri — og krænkes saaledes, at de ville ofre noget, f. Eks. have den Ulejlighed at melde det for at faa Retten hævdet og faa den offentlige Fred paa vore Gader beskyttet. — Hvad saa det sanitære angaar, var nu den højtærede Minister paa den ene Side af den Mening, at vi lod alt falde, hvad der kunde kræves i Retning af